

Communes A+ Large Letter

פיפ

INTERNATIONAL
COMMUNES DESK

שולחן הקומונות
הבינלאומי

תוכן העניינים

3
עירה נאנג'י, סין

5
**דרמות משפחתיות,
יעוץ מהא"ב**

7
**קבוצת מגוון,
שדרות**

9
קהילת שחר, יקנעם

10
**להתחתן או לא
להתחתן, זו
השאלה, קיבוץ
משעול**

15
ארץ השפע, רוסיה

17
אספקלר

20
קיבוץ, סודן

22
**אור האמבה,
אגיופיה**

ברוכים הבאים לגיליון החדש
והעכשווי של קול, העלון הדו שנתי
של שולחן הקומונות הבין לאומי.
אנו יכולים לאשר לכם שצפויה לכם
הנאה צרופה ועניין רב בקריאה.

בפנים תמצאו דיווחים על קהילות מרוחקות אי שם מעבר
לאופק כמו סין ורוסיה, ואף תקראו על קהילה באפריקה
שהמודל שלה הוא הקיבוץ הארץ ישראלי.

קרוב יותר לבית, בחרנו הפעם את הנושא של זוגיות, משפחה
וגידול ילדים בקהילות. זהו נושא שיש עליו מגוון דעות
ומחלוקות, ובין הדפים ניסינו להתחיל לאפשר חקירה ושיחה
משותפת בין גישות החברים המוצאים ביום את האידון בין
חיי הקהילה לחיי המשפחה. אנו מפרסמים מאמרים שנכתבו
במיוחד עבורנו מחברים מקהילות וקיבוצים שונים ברחבי
הארץ, ובעיטת הפתיחה לנושא היא של עצות בנושא מפי
מומחה לגישור בתחום הזה בקהילות וקומונות בארה"ב.

אנו בכנות מאמינים שהצלחנו להרכיב יחד עוד גיליון מרתק
להנאתכם, אבל שוב, אנו לא אובייקטיביים. אנא אל תשאירו
אותנו באפילה בעניין. אנו נשמח מאוד לקבל תגובות, הארות
והערות.

ולגבי הנושא הנבחר להפעם - אנו בטוחים שלעוד רבים וטובים
יש מה להגיד בעניין - אז אנא אל תתביישו והפשילו שרוולים.

כדי לוודא שתקבלו את הגיליון הבא של "קול", או אם תוכלו
לעזור בהפצת כתב העת, אנא פנו אלינו דרך כתובות המייל
המופיעות מטה.

כל מה שנשאר זה לאחל לכולם חג משמעותי של שחרור

פסח שמח לכולם

ליאור שפירא, קיבוץ עירוני משעול (leorshapiro@gmail.com)

אנטון מרקס, קיבוץ עירוני משעול (antonmarks@gmail.com)

עורכי קול, שולחן הקומונות הבינלאומי

www.communa.org.il

האם סין הקומוניסטית בעד או נגד קהילתיות? החיים באחת הקומונות האחרונות בסין

בכפר נאנג'י בצפון סין, הפועלים פותחים את יום העבודה בשירי שבח למי שהיה מנהיג מדינתם האגדי, מאו דזונג. גם היום, שלושה עשורים לאחר מותו, היושב ראש מאו עדיין זכור לטובה ברחבי סין, אך כאן בנאנג'י יש לכך משמעות מיוחדת. כפר זה הוא אחד מהקומונות האחרונות, ובה הפועלים עדיין מקיימים רבים מעקרונות היו"ר לשעבר.

רוב הקומונות פוזרו לפני שנים רבות, כאשר מנהיגי סין התחילו להסב את המשק המתוכנן והנשלט של ארצם לכלכלת שוק. והנה כאן בנאנג'י הקומונה ממשיכה לתפקד היטב, מספקת לתושביה את צרכי היום-יום. מעטים האנשים המבקשים שהקומונה תיעלם.

אסון כלכלי

הו קְסִינְהִי בת ה-34 היא אחת מכ-4000 תושבי הקומונה הקבועים. היא אומרת: "אני חשה שקטה ובטוחה כאן, אני מסופקת מאוד - הן בעבודה והן בחיים בכלל".

בשנה שהמפלגה הקומוניסטית בסין חוגגת 60 שנים לשלטונה, דובריה מדגישים את עתידה המזהיר והבהיר של ארצם. אלא שהקומונה הזאת מזכירה לנו שיש גם תושבים המאמינים שהיה הרבה טוב בעבר להציע. נאנג'י שוכנת בלב ליבה החקלאי של מחוז הינאן, ואנשי הכפרים סיימו זה עתה את קציר התירס. בבעלות הקומונה גם מספר מפעלים רווחיים לעיבוד מזון, המייצרים שוקולד, בירה, רטבים חמים ו"נודלס", שחלקם אפילו נמכרים בחו"ל - באוסטרליה, ארה"ב וקנדה.

בעלות קולקטיבית

יש כאן תזכורות שהתנהלות קפיטליסטית איננה המטרה עיקרית. פסלו המרשים של מאו ניצב לתפארת בכיכר העיירה, ולידו כרזות-ענק של רבולוציונרים קומוניסטים אחרים, כגון לנין וסטלין. ברחובותיה הנקיים והמסודרים, נאנג'י נראית מאורגנת להפליא ומאוד ונעימה.

זונְקְסִינְהִי הוֹנְאָנְג, 71, הוא אחד מכ-3,000 חברי קומונה. הוא קיבל את דירת שלושת-החדרים הזו כמעט עם כל הריהוט שבה, עד רמת הספה והכרית

קומונות קמו בסין בשנות ה-50 המאוחרות, כחלק מנסיונו של מאו לאלץ את אנשי המיגזר הכפרי לאמץ צורת חיים יותר קומוניסטית. הוטל על הכפריים לאחד את כל אדמותיהם, בהמותיהם, כליהם ויבוליהם

ולעבוד למען הקולקטיב. בשנים הראשונות, הקומונות נראו כאסון כלכלי. בין השנים 61-1958 הם תרמו למותם- ברעב של מיליונים. בשנות ה-80 נטשו את רוב הקומונות מפני שאנשיהן התחילו לעבד שוב את חלקותיהם הפרטיות.

אך מספר קטן של קומונות – כגון נאנג'י – שמרו על המבנה השיתופי כשהיה.

וּנָאֵנְג הוֹנְגְבִין, המזכיר המקומי של המפלגה הקומוניסטית אמר שהיו אלה התושבים עצמם שהתנגדו לחיסול הקומונה: "הם בחרו את הבעלות הקולקטיבית, ואם אנשים רוצים בכך, עלינו – המפלגה – ישנה האחריות להמשיך להפעיל מערכת זו", אמר.

משכורות נמוכות, אך יתרונות רבים

בנאנג'י שכר הפועלים נמוך, אך הקומונה מפצה אותם בדרכים אחרות. "אני משתכר כ-400 יואן (60 דולר) בחודש, אך נהנית מזכויות רווחה טובות", אמרה גב' הו, העובדת כמפקחת על האיכות במפעל התבלינים בכפר. "אני מקבלת טיפול רפואי ומגורים חינם, אפילו הגז, המים והחשמל הם בחינם." בנה בן ה-

9, וּנָאֵנְג הוֹנְגְבִין, זוכה לחינוך חינם בבתי הספר של הקומונה, הקולקטיב אף ישלם עבור לימודי האוניברסיטה שלו בעתיד. מידה זו של בטחון היא המגבירה את האטרקטיביות של קומונת נאנג'י.

כאשר סין פתחה בפרפורמות כלכליות ב-1978, נמחקו רבות מן הזכויות, בעיקר אלה שניתנו לאיכרים. עתה הם רשאים למכור את יבוליהם בעצמם עבור רווח אישי, אך יש הנאבקים על מנת לשלם על חינוך ילדיהם ועל הטיפול הבריאותי שלהם כאשר הם נזקקים לו בעת חולי. עשרות מיליוני איכרים החליטו שאינם מסוגלים "לגמור את החודש", נטשו את כפריהם ונדדו לחפש עבודה בערי סין הפורחות ועולות על גדותיהן.

עתיד לא ברור

פועל הקומונה, הו קְסִינְהִי, נהנה ממגוון זכויות

כפריים החיים בשכונות לקומונת נאנג'י מגלים קנאה כלפי חברי הקהילה: אישה אחת בשם Liu, אמרה: "לחיות בנאנג'י זה ממש טוב – הכל מסופק ע"י הכפר. על אף שהמשכורות שלהם נמוכות, הם לא צריכים לדאוג לדברים אחרים." "הכפר שלנו לא מעניק לנו זכויות רבות, ואינני מסוגלת לשרוד בעיבוד האדמה בלבד."

אך יש גם ביקורת, חברים אחדים מדגישים שנאנג'י איננה עוד קומוניסטית כפי שמבקשים מאיתנו להאמין. הם טוענים שעל הקומונה רובצים חובות והיא מפלה לרעה את עובדי החוץ שלה לעומת חבריה הקבועים. הם גם מאשימים אותה שהיא מנסה לעשות רווחים

בזכות אופייה הקומוניסטי, בעיקר בעידוד תיירות. ישנו בנאנג'י מלון מיוחד למבקרים הרוצים להרגיש אף תקופת הקמתו המהפכנית, ובו עובדים נושאי מדים כאילו-צבאיים המנסים להדגים ולהשריש את תולדות המקום.

ייתכן מאוד שיש חסרונות בקומונה, אך האנשים החיים בה אומרים שהם מאמינים בכנות במטרותיה. בזמנים שבהם גדל בסין הפער בין עשירים ועניים כמו חוסר הוודאות, הצלחה בחיים אינה מובטחת לרבים, ונאנג'י מספקת לחבריה את הביטחון והוודאות של ימים עברו.

כתב העת (*Communities*, אביב 2010) "קהילות" עסק בגידול ילדים ומשפחה בקהילות השונות בארה"ב. אחת הכתבות בו היתה של מומחים, במקרה הזה מגשרים ויועצים העוברים בקהילות שונות ונותנים עצות ותמיכה בתחום. הנה תמצות הכתבה ומומחה שעונה על שאלות.

דרמות משפחתיות בקהילה פתרונות משותפים

שאלה:

הקהילה שלנו, שיש בה בגדול שיתוף כלכלי והרבה פעילויות יום-יום משותפות, מתמודדת יחסית טוב עם נושאים מורכבים בעלי כובד רגשי. הצלחנו שהמחלוקות סביב תזונה, חיות מחמד וכסף לא תקחנה את רוב

זמננו וכוחותינו. באמצעות מדיניות ברורה ומנגנונים להתמודדויות אלה, רובנו מצליחים לשחרר את עצמנו מהקשיים האינדיבידואליים סביב הנושאים הללו. אבל קשה להגיד אותו דבר כלפי משפחות וילדים.

כשיש לנו משפחות מרובות ילדים בטווחי גילאים דומים, אנחנו מנסים לשתף בגידול הילדים. אבל זוגות הורים שונים פעמים רבות לא רואים עין בעין בנוגע לגידול הילדים הראוי.

חלקם נוטים למשמעת יתרה או פחותה, בחירות רבות או מועטות הנתנות לילדים ודרכי תקשורת שונות (החל מביטוי פתוח, בקול של כל רגש באותו הרגע ועד ללימוד התמודדות מופנמת ובשקט עם דברים, בייחוד בסביבת מבוגרים). התנגשויות הנובעות מכך בין ילדים מובילות לקונפליקטים בין הורים. יתרה מכך, אפילו בתוך המשפחות הורים אינם מסכימים אחד עם השני על שיטות גידול הילדים – דבר היוצר מתח, בלבול ומסרים סותרים, שנשפכים בסופו של דבר אל הקהילה.

מה אנחנו יכולים לעשות על מנת ליצור כאן יותר הרמוניה ופחות דרמה?

מתי ואיך להציג מידע בנוגע למיניות, מתי ואיך לתמוך בחקר מיניות בין ילדים... אפילו מתי להתחיל גמילה מחיתולים. בסופו של דבר, מדובר בתיבת פנדורה, וברגע שהרמת את המכסה, מי יודע מה יצא. רגע משותף ומהנה יכול להסתיים בהתרסקות.

ליך שאוב מגיב:

זהו נושא מצויין. החדשות הרעות הן שהבחירות ההוריות נוטות לגעת בעצבים חשופים. כלומר, הן יכולות לחולל פיצוץ-כשהתגובה לאחר

מעשה [reactive]

מיידית ובווליות גבוה

– בכל מקרה שבו יש מחלוקת סביב הדרך ה"נכונה" לגדל ילדים. דברים יכולים להיחפז מתוחים במהירות. הטריגרים יכולים לכלול מתי למשמע ילדים, האם למשמע אותם, מה גבולות הבטיחות המתאימים, מה הגבולות המתאימים לשימוש במתקנים וציוד משותפים, מה השפה המקובלת, איך הגבולות משתנים עם הגיל, אילו התנהגויות נחשבות ככבוד לאחרים, האם סטירה היא אמצעי הענשה מקובל [או שמא התעללות],

נוספות להתנהל; אני מדווח על הדרך שאמצו רב הקבוצות):

- עידוד כלל המבוגרים ליצירת קשרים אישיים עם כלל הילדים בקהילה. למרות שזה לא נדרש בהכרח, קיימת הבנה כללית שניתן להמנע מחיכוכים במפגש בין מבוגרים לילדים, אם הצבת הגבולות מאוזנת ע"י חוויות חיוביות במערכות היחסים.

- כל המבוגרים רשאים לשפוט במיטב כושר השיפוט שלהם האם נכון להתערב כאשר הם מבחינים בהתנהגות בלתי-הולמת או מסוכנת לדעתם אצל אחד הילדים. כאשר זה כך, אותנטיות מוערכת יותר מעקביות. בהמשך לכך, מצופה מהמבוגרים לדווח להורים על התנהגות הילדים והפעולות שננקטו בתגובה אליה בהזדמנות הראשונה.

- כאשר מתערבים, מצופה מהמבוגרים להתייחס לילדים במירב הכבוד האפשרי ולא להשתמש בכח פיזי, אלא אם כן הם מעריכים ששימוש כזה הוא נחוץ לחלוטין (למשל, בהפרדת ילדים רבים שאינם מוכנים להפסיק לריב על פי דרישה, או בהרחקה בכח של ילד ממשחק באזור בניה).

- אם יש למישהו השגות על האופן שבו אחד המבוגרים מתנהג לילדים (גם אם אלה ילדיו שלו), מצופה ממנו להביא אותן בפני אותו מבוגר ישירות, בהעדפה למיקום וזמן בהם הילד אינו נוכח.

- ההורים מסכימים לחנך את ילדיהם להשמע לגבולות שהוצבו ע"י מבוגרים אחרים באותו הרגע (גם אם גבולות אלה שונים מהגבולות אותם היה מציב ההורה). עם זאת, נשמרת לילדים הזכות להעלות את הנושא בפני הוריהם אם הם אינם מסכימים עם הגבולות שהוצבו להם (קודם השמע, שוחח אחר כך).

- עידוד ההורים להפגש באופן קבוע כקבוצה, כדי לדון בנושאים משותפים בתחום ההורות וכדי להדריך את הקהילה ביחס להזדמנויות הרצויות לתמיכה ולמפגש עם הילדים.

גם אם כל ההסכמות האלה הוסכמו (הישג מרשים בפני עצמו), עליכם לצפות למחלוקות ורגוז בכל מקרה. משמעו של דבר הוא שיהיה לכם צורך בנוהל להתנהלות באותם רגעים, כפי שיש לכם לכל סכסוך שגרתי אחר הנמצא

כל הקהילות בעלות המשפחות חייבות להיאבק עם השאלה הכללית של קביעת הנקודה שבה עניינים שלרוב נחשבים לענייני המשפחה הופכים לענייני הקבוצה- באילו מקרים הנסיבות הללו הופכות מפרטי לציבורי? עד כמה לקבוצה יש מקום לבוא ולקבוע בגידול הילדים? עד כמה לקבוצה יש קול בהורות? אם משפחתך גרה בקהילה, זהו שדה מוקשים שאינך יכול להמנע ממנו.

מה קורה כשהמשפחה השכנה מרשה לבנה בן ה-10 לשחק על הגג הרעפים ללא השגחה, או לצעוק בחזרה למבוגרים כשהם לא אוהבים את הבקשה? הורה א' מרגיש שהורה ב' נמצא על גבול ההזנחה הפושעת; הורה ב' מאמין שהורה א' הוא נאצי משמעותי שמלמד את בנו רק לפחד.

לכל הקבוצות שמקבלות משפחות יש את הרצון ליצור מקום בטוח ובריא לגידול ילדים כערך משותף. לצערי, לרוב אין מאחורי המטרה הכללית דיון מעמיק בנוגע לאופן שבו הערך הזה יתממש ודברים

נוטים להפוך בעייתיים ברגע שדינמיקות ממשיות פוגשות (והן בהכרח תפוגשנה) בחוסר הבנות והסכמות על המקובל ועל הדרך לנהל שוננויות.

בזמן שדינמיקות אלה מיוצגות במגוון דרכים, העניין המרכזי עדיין מתבטא, בסופו של דבר, באופן הכי בסיסי במה מצופה ומה מותר (שתי שאלות שונות מאוד, שתייהן יכולות להיות מאתגרות) כשזה מגיע למבוגרים השמים גבולות לילדים שאינם שלהם.

אם מוסכמת ההנחה שיתקימו סגנונות הורות שונים זה לצד זה, אז חובת הקבוצה לדון מה רצוי במקרה שמבוגר מבחין בילד שאינו שלו מתנהג בדרך בעייתית בעיני המבוגר. האם מותר לאותו מבוגר לפעול באותו הרגע? מהן הציפיות סביב דיווח להורים על התנהגות הילד ותגובת המבוגר (ותגובת הילד לזו האחרונה)? עד כמה משתנה המשוואה אם המבוגר מזהה סכנה מהותית לנפש או רכוש? עד כמה חשוב שמבוגרים יגיבו בדרך עקבית להתנהגויות מאתגרות מצד ילדים? עד כמה חשוב שמבוגרים יכבדו את בקשות ההורים ביחס לאפני הצבת הגבולות? עד כמה משנה אם ההתנהגות מתרחשת במרחב משותף או במרחב הנשלט ע"י משפחת הילד?

רב הקבוצות שעבדתי איתן נטו לעבר מערך הסכמות שכלל את המאפיינים הבאים (יש בהחלט דרכים

אם סוגיות אלה בקהילה מעסיקות גם אתכם
והקמתם צוות או הגעתם למסקנות מעניינות –
בואו תהיו חלק מהשיחה

נשמח להתייחסויות נוספות מקהילות וקיבוצים
שונים.

הנה שאלות דוגמא להתייחסות

- מה המקום שגידול הילדים תופס בקהילה שלכם?
- מהו המתח בין חיי הקהילה לחיי המשפחה?
- מה התפיסה החינוכית של הקהילה כלפי חינוך הילדים של עצמכם?
- איך המגורים שלכם משקפים את תפיסת המשפחה בקהילה שלכם?
- איך מתייחסים למונח "משפחה מורחבת"? אם בכלל.
- מה שונה בין ילדות הילדים בקהילה, לבין הילדות שאתה קיבלת? או, מה אתם מנסים (ואולי מצליחים) לתת לילדים שאתם לא בהכרח קיבלתם?

בתחום השפעתה של הקבוצה. במקרים הקשים ביותר, כנראה שתצטרכו אמצעים להבאת סיוע חיצוני.

הדבר הגרוע ביותר שתוכלו לעשות, הוא לאפשר לדינמיקה לשתק את הקבוצה, במקום להתמודד איתה. התקווה שהדברים ירפאו מעצמם או יעלמו נוטה להיות לא יעילה באופן מרהיב. פגיעות בקשר לבחירות ההוריות שאינן מטופלות מרקיבות ומקשיחות לכדי מרידות ושביריות, הרחוקות מרחק רב מההטבה והאושר שרציתם לטפח.

ליךד שאוב, חבר קהילת סאנדהיל פארם ממיזורי, עוסק ביעוץ לקבוצות משנת 1987. כפעיל ארוך שנים ברישות קהילתי, הוא חי בקהילה מאז 1974 והיה מעורב באחוזה לקהילה בין-לאומית (FIC) מאז 1986 וכיום משמש כמוזכר הכללי שלה.

תירגום – אסנת דביר ודונית ברום

האם בחברה מהפכנית יש צורך בחתונות, ילדים ומשפחות?

עד כה נראה שכן, אך בפורמט מעט שונה וכמובן שיש חילוקי דעות בסוגיה זו. גידול ילדים, היחס למשפחה וחתונות נראה כנושא סבוך שיש כלפיו גישות שונות ומאמצים בסדרי גודל שונים. הבאנו לפניכם כמה התייחסויות מקהילות שונות ברחבי הארץ – משדרות בדרום עד ליקנעם ומגדל העמק בצפון. כמובן שהדוברים לא מייצגים איזו אמירה חד משמעית של הקהילה או התנועה, אלא רק מבטאים את עצמם והלך רוח שקיים בקרבם.

דרוש כפר שלם כדי לגדל ילד

גיל יסעור – קבוצת מגוון – שדרות

עם מותה של אמי ז"ל לפני חצי שנה, צללתי לקרטון מלא סרטי 8 מ"מ שצולמו החל משנת 1970, במשך יותר מ-20 שנה. רוב רובם של הסרטים מצולמים על חלקת דשא מול ביתה של אמי בקיבוץ רביבים. שם זחלו תינוקות וגדלו, נערכו חתונות ובר-מצוות, מסרטון לסרטון התפאורה קבועה פחות או יותר ורק העצים גבוהים יותר והאנשים מבוגרים יותר. במשך מעל 40 שנה, המקום הזה היה מרכז החיים של משפחה שגדלה, הסתעפה והתפזרה בארץ ובעולם. כיום כולנו (שישה

ילדים, 25 נכדים 3 נינים, ועוד בני זוג ונספחים אחרים), שומרים על קשר טוב אבל עכשיו, כשהמרכז שממנו הכל התחיל ושם כמעט הכל קרה, כאשר המרכז הזה הפסיק להתקיים חשנו כולנו שהסתיימה תקופה ומה שהיה כבר לא יחזור.

בראיה שלי, קבוצה שיתופית היא הגרסה המודרנית למשפחה מורחבת. מנקודת מבטו של ילד, המשפחה המורחבת היא סביבה מוגנת שהיא בו בזמן הטרוגנית. חברה שבה ילדים יכולים ליצור קשרים ולהתחבר גם עם ילדים בוגרים או צעירים מהם, חברה שבה ילדים רואים את הוריהם באים במגע עם אנשים מבוגרים או צעירים יותר. הקבוצה האינטימית, כמו המשפחה המורחבת של פעם, יוצרת הזדמנות לילדים לקחת חלק בעולם המבוגרים מתוך מוטיבציה פנימית ובקצב שלהם.

כאשר הקבוצה יוצרת לעצמה מרחב פיזי משל עצמה נוצרת אצל ילדים ומבוגרים תחושה של שייכות ואוריינטציה שמגיעה מעבר לד' אמות של הבית הפרטי והמשפחה הגרעינית, בלי לוותר על היותו מרחב ביתי. המקום הפיזי הוא גם זה שיוצר ומגדיר את הקהילה והופך לחלק מההיסטוריה, התרבות והמבנה החברתי שלה.

הורות בעידן המודרני משמעותה רגשי אשמה בלתי פוסקים. כולנו רוצים לתת לילדים יותר, ומצד שני חוששים לתת להם יותר מדי. כהורה, אני חש

שהקבוצה נותנת לי כלים הכרחיים ליצור סביבה בריאה לילדיי. במקום תחרות בלתי פוסקת על הדגם האחרון של ג'ינס או משחק מחשב, הקבוצה יכולה ליצור נורמה של הסתפקות במועט, שימוש חוזר בבגדים וצידוד, ושיתוף בין ילדים.

דוגמא מהחיים. בתיכון שבני לומד בו היה ערב הסברה להורים בנושא שתיית אלכוהול אצל נערים. עיקר הערב עסק בהפחדה ומיעוטו בעצות להורים לגבי פיקוח על ילדיהם. דוגמאות על דרך החיוב לא הוצגו שם. לעומת זאת בקבוצה שאני חי בה, שתיית אלכוהול היא חלק מאירועים וטקסים רבים, ונערים מתבגרים יכולים להיות שותפים לבילוי חברתי ששתייה היא חלק ממנו (ולא מהווה את כל תוכן האירוע).

בקבוצה ילדים מגיל 13 נדרשים לשעות עבודה שבועיות במסגרת הקהילה. העבודה כפי שהם

מתנסים בה איננה חובה מעיקרה ובלתי נעימה, וגם לא מכשיר להשגת כסף בלבד. העבודה היא חוויה שיש בה קושי ודרישה יחד עם תחושת מסוגלות ושייכות שנובעת מכך ש"הבוס" הוא חבר הקבוצה שהוא דמות משמעותית עבור הנער.

עוד סיפור. כמו הורים רבים במצבי הייתי בדילמה בין מסגרת חינוכית ייחודית או פרטית ובין מסגרת חינוכית בעיר מגוריי – שדרות. מאמץ משותף של חברי מגוון ומשפחות משדרות הביא לפתיחת גן מעורבות

הורים שהוא גן ממלכתי רגיל בשדרות שהותאם לצרכים של הורים רבים מבחינת גודל הצוות, שעות פעילות ועוד. זכיתי במסגרת חינוכית לילדיי שנמצאת בקהילה שהם חיים בה בלי להתפשר על סטנדרטים חינוכיים ועל הדרך ליצור קשר משמעותי של עשייה עם משפחות רבות משדרות. נדרש הכפר כולו כדי לגדל ילד אחד, זו אולי הפכה לקלישאה אבל בחברה שאני חי בה זו מציאות יום יומית.

שחר חדש עולה ביקנעם

ביקנעם עילית חיה קהילת 'שחר' מזה כשבע שנים.

הקהילה מונה היום 15 מבוגרים, מרביתם זוגות נשואים, וארבעה ילדים בגילאי 1-2.

עוד מתבשלים להם בבטן שתי תאומות, ותינוק נוסף.

המשמעות היא שבשנתיים וחצי האחרונות, התחילה התעסקות של הקהילה בנושא חינוך ילדינו.

הקהילה מפעילה מזה 5 שנים עמותה שמטרתה לקדם את נושאי החינוך והקהילה ביקנעם עילית ולהיות כלי לביטוי חלומות אישיים ושאיפות מקצועיות של חברי הקהילה. במשך השנים העמותה התעסקה בתחומים רבים, ביניהם: קידום לימודי, חינוך משלים, זהות ותרבות יהודית, קיימות, צרכים מיוחדים ועוד. הגעת התינוקת הראשונה עוררה את הצורך בדיון מעמיק בשאלת חינוך הילדים בגיל הרך, ובירור המצב הקיים בעיר. מתוך לימוד שנעשה בקהילה, התברר שהחינוך הקיבוצי הוא מודל אליו מכוונים- ואין בעיר פעוטון העונה על המודל הזה. כשאנחנו משתמשים במונח "חינוך קיבוצי" הכוונה למערכת חינוך בה היחס בין המטפלות לילדים הוא קטן. יש דגש על התנסויות חושיות, יציאה לטבע, יש ליווי חינוכי מקצועי לצוות ולהורים, ושיתוף פעולה בין ההורים והצוות החינוכי במטרה לקדם את הילד לפי צרכיו היחודיים.

כחלק מהתהליך ללמד המודל של קיבוץ משעול, שמממש חינוך קיבוצי בתוך העיר, אם כי בניגוד לדגם זה, היה ברור שבמסגרות החינוך שלנו מרבית הילדים לא יהיו מקהילת 'שחר' אלא מהעיר. זאת היתה הזדמנות מודעת ליצור שותפות עם עוד הורים, ולגבש ביחד שיח חינוכי אחר. גם היום שנה וחצי אחרי שהתחילה לפעול הקבוצה הראשונה, יש תחושה שיש צורך לחדד את הדיון החינוכי, ומה רוצים ליצור. בנוסף מתחדדת שאלה החינוך בגנים הציבוריים, ואיזה מענה רוצים לתת לתקופה זאת.

חברי הקהילה גרים בדירות. חלקן שכורות, וחלקן בבעלות החברים בקהילה. רובם גרים באותה השכונה. כשנולד תינוק, יש התגייסות קהילתית, להכנת אוכל לחודש הראשון. יש מי שדואג להביא ציוד לתינוק, ולסדר את הבית לקראת חזרת היולדת. בערבי הקהילה השבועיים הילדים משחקים אחד עם השני, וגם עם חברים המבוגרים. עם זאת לפני כשנה עלה הקושי לקיים שיחות משמעותיות בנוכחות הילדים, ונעשה תהליך ארוך, למצוא זמן אידיאלי (אין כזה) לערבי קהילה, שמאפשר גם

שיחות עומק. כיום הוחלט על ערב שמתחיל ב-18:00 עם ארוחת ערב וזמן חברתי, ובסביבות 20:30 מתחילים שיחה אחרי שהילדים הלכו לישון. זה בד"כ אומר שלפחות אחד מההורים לא נמצא, ולכן זה עדיין לא הפתרון האידיאלי.

תחום הגיל הרך כיום הוא נושא מרכזי בפעילות העמותה, והוא מתפתח לעוד כיוונים מלבד מסגרות החינוך לילדינו. נשמח לעדכן בהמשך 😊

ימית ארז

להתחתן או לא להתחתן, זאת השאלה

איך אנו כיהודים חילוניים אידיאולוגיים לא נותנים לאורתודוקסיה לנכס לעצמה את היהדות הנכונה, ואילו ערכים אנו כן מקדשים במאה ה-21 בחברה שלנו. רבים מאיתנו לא מוותרים לפניכם שני חברים מאותו קיבוץ שבחרו בחירה שונה בעניין החתונה. גם אני (ליאור), כיהודי סוציאליסט, לקראת חתונה בקיץ הקרוב מתחבט בשאלות אלה, ותוהה על קנקנו של הטקס ואילו ערכים אנו כזוג וכקהילה רוצים לבטא באירוע. נשמח לקבל גם את דעתכם בנושא.

המערכת

החתונה כהזדמנות

שירי ואני גרים במגדל העמק, וחברים בקבוצת שיח, שמהווה חלק מהקיבוץ העירוני משעול של תנועת המחנות העולים. התחתנו לפני חמש שנים, אחרי שכבר היינו שנתיים וחצי בזוגיות. החלטנו לקיים חתונה כדי לחגוג את האהבה שלנו ואת הבחירה שלנו לחיות יחד. רצינו לתת לאנשים המשמעותיים בחיינו הזדמנות לשמוח איתנו בזוגיות שלנו, ורצינו ליצור מפגש בין המעגלים השונים בהם קשורים חיינו. להפגיש את בני המשפחות וחברי הילדות שלנו, הקן בו גדלנו, עם חברי הקבוצה, הקיבוץ והתנועה, המעגל איתו בחרנו לבנות את חיינו. היה חשוב לנו שהטקס יהיה טקס יהודי, שמחבר את שלשלת הדורות העתיקה של עמנו עם אורח החיים המהפכני בו בחרנו: "נבנה את ביתנו כחלק מבניינה של קהילת חיים שיתופית ונפעל למען חברה טובה ותומכת יותר, בה האהבה אינה סגורה בדלת אמות, אלא היא היסוד המחבר את כלל בני האדם" (מתוך הכתובה שלנו).

כחצי שנה לפני החופה, התחלנו בקבוצה תהליך למידה על טקס החתונה. אז בקבוצה שלנו היינו רק שני זוגות, ושני הזוגות עמדו להתחתן...הלמידה והשיחה על מדוע להתחתן, ועל איך להתחתן, היו תהליך משמעותי עבורנו. למדנו לעומק את הטקס המסורתי, ואת הטקסים של הזוגות בקיבוץ שהתחתנו לפנינו. מהלמידה יצאנו

לעיצוב טקס החתונה של קבוצת שיח. הטקס עוצב "בשיחה" עם הטקסים האחרים ועם החברים בקיבוץ ובתנועה, ששותפו גם הם בלמידה ובעיצוב. התהליך המשמעותי שעברנו יצר התקרבות והרבה התרגשות לקראת החתונה.

החתונה עצמה הייתה יומיים של שכרון חושים...רובה-כולה בהפקה עצמית. המקום בו התחתנו היה חדר האוכל של המוסד הישן של השומר הצעיר בבית אלפא. אחרי שניקינו וקישטנו אותו עם חברינו ובני

משפחותינו ביום עבודה ארוך לפני החתונה, אי-אפשר היה להכיר אותו. היה צוות מהקיבוץ שהפיק את הטקס וצוות שהכין והגיש את האוכל, צוות ברמנים ואפילו הדי-גיי היה מהקיבוץ.

מרבית האנשים שהיו בחתונה באו כשותפים שיש להם חלק בהפקתה ולא רק כאורחים, וזה תרם לתחושה שהיתה להם שזו גם החתונה שלהם (כמובן שדאגנו שאף אחד לא יעבוד קשה מדי בזמן האירוע עצמו...).

טקס החופה היה עבורנו מרגש עד דמעות. הרב שלנו היה שי זרחי מקיבוץ גניגר, מורה וחבר. ברכת האירוסין כללה דברים אישיים שאמרנו אחד לשני על החיים המשותפים עד כה. כששירי ואני קידשנו זה את זה וזו את זה (חופה פמיניסטית!) בירך אותנו שי: "מי ייתן

והטבעות יחברו אתכם בחיבור של אהבה ואחריות לזוג ולמשפחה, וכחוליה בשרשרת לקבוצה, לקהילה ולעם." הכתובה היתה הצהרת הכוונות המשותפת שלנו לגבי הבית שאנו רוצים לבנות: "כל אחד משנינו יכבד ויקבל את השני על ייחודו, איכויותיו וחוסריו. נשאף להביא לידי גילוי את הטוב שבכל אחד מאיתנו. נקשיב, נכיל ונדע למחול ולסלוח גם ברגעי הכעס. נצחק, נתחבק ונשמח יחד, ונצמיח זו את זו וזה את זה בסובלנות ובאהבה." (עד היום כששירי כועסת עלי אני מראה לה את המשפט הזה בכתובה, והיא צוחקת וסולחת לי...). שבע הברכות היוו מדרש על הברכות המסורתיות, המבטא את החיים בהם בחרנו: "ברוכים הרעים

האוהבים, הצועדים זה עם זה וזה אל זה, בדרך תיקון האדם והעולם." (הברכה השישית בעיבודנו). שבירת הכוס סימלה את מחויבותנו לתיקון השברים בעולמנו. החופה הסתיימה במעגלי ריקודים חסידיים סוערים (למי שמעוניין – טקס החופה הועלה לאתר מכון שיטים). המסכת הייתה מלאה בהופעות של המשפחות והחברים, והתקיימה בחלקה בערב ובחלקה למחרת בבוקר. היא כללה גם ריקוד של שירי ושלי, לשיר שניגן והקליט לנו חבר עם כוריאוגרפיה של חברה.

אני הלכתי על עננים במשך יומיים, לחיי כואבות מחיוכים, וכולי סחרחר משמחה. האנשים שהיו שם אמרו ש"love is in the air", ואני הרגשתי שהשכינה ירדה אלינו, ושכנראה בחופה הזו משתתף צד שלישי, שאיתו אנו מחדשים את בריתנו ממש ממש עכשיו.

ניר רובין סירקין

אחת עשרה סיבות שבגללן אני לא מתחתן

1. אני סוציאליסט

מבחינה היסטורית, נישואים היו מיסוד העבדות של נשים. יותר מכך, זהו המוסד שעליו כוננו החברות הקפיטליסטיות.

פרידריך אנגלס כתב ספר מעורר השראה על נושא זה בשם *מוצא המשפחה, המדינה והקניין הפרטי*. בספר הוא טוען שהתרחש מעבר היסטורי מחברה המבוססת על דגם של משפחה מורחבת לכזו המבוססת על הזוג הנשוי כתוצאה מעלייתם של אמצעי ייצור חדשים בדמותם של רכוש והון. התפתחות החקלאות כדבר התלוי בפעילות הגבר וביכולתו להרבות נכסים עוררה את סוגיית הירושה של ההון החדש שנצבר. ירושה מטרייליניאלית (על פי צד האם) שנהגה עד אז בשל אי הוודאות באשר לזהות האב, נזנחה ומעתה גברים העבירו את רכושם בירושה לצאצאיהם. שינוי זה איפשר לגברים לדאוג למאוויי הקניין הנלווים שלהם ולשעבד את הנשים ביתר שאת. בדרך זו הצליחו המעמדות השליטים בתקופות קדומות (גברים) לצבור הון פרטי ולהוריש אותו, וכך סללו את הדרך לעלייתה של המדינה, אשר מייצגת את אותם אינטרסים עצמים.

2. זה מנקר עיניים

סדר העדיפויות שלי איננו כולל בזבוז של כחצי שנה ושל המון כסף על אירוע חד פעמי שאורך כמה שעות. בחירה של הקיטרינג המתאים, הפרחים המתאימים, המקום המתאים, צבע המפות המתאים, הבגדים המתאימים והטבעת היקרה המתאימה – כל אלה אינם עולים בקנה אחד עם הדרך שבה בחרתי לחיות את חיי ביתר 364 ימי השנה. הדברים האלה אינם חשובים לי, אז למה אני צריך לבחור לעסוק בהם?

3. אהבה ומחויבות

אני אוהב את שותפתי לחיים. אני מחויב אליה והיא מחויבת אליי, ואני בטח לא צריך להוכיח את זה או לקבל על זה אישור בכך שאעלה על במה ואומר כל מיני שטויות דביקות לנוכח קהל של כמה מאות חברים ובני משפחה. בעקרונות הקומוניזם, קובע אנגלס כי ביטול הקניין הפרטי יהפוך "את היחסים בין המינים לעניין פרטי לחלוטין, אשר נוגע אך ורק לזוג האנשים עצמו; יחסים אשר בשום אופן אינם מעניינה של החברה". אני חותם על כל מילה!

4. הרב וכפייה דתית

בישראל המדינה אינה מכירה בנישואים אשר אינם נערכים על ידי רבנים אורתודוקסים. אנשים אלה חיים בחברה אשר מדכאת נשים ומעניקה עדיפות ליישות על-טבעית ונצחית על פני אחיהם בני האנוש. למה שאזמין אדם זר, אשר אינני מסכים לערכיו, לנהל את רגע השיא ביום שהוא (כך מנסים לשכנע אותנו) החשוב והמאושר בחיי?

5. החתונה הדתית והחתונה היהודית

מבחינה תרבותית

לערוך חתונה על ידי רב (ראו לעיל) במעגל מצומצם של משפחה וחברים קרובים, ולאחר מכן לקיים חתונה משמעותית ללא נוכחות רב במעגל האנשים שחשובים לי באמת - מן הרעיון הזה נודף ריח רע של צביעות. דבר כזה יהווה בגידה בדברים שבהם אני מאמין.

6. החתונה היהודית מבחינה תרבותית

הזהות היהודית שלי והביטוי התרבותי היהודי חשובים לי מאוד ואינני מתנער מהמסורת היהודית כדבר של מה בכך. כמעט כל לוח השנה העברי על אירועיו השבועיים, החודשיים והשנתיים כמו גם טקסים של מעגל החיים היהודי, הם דברים שאני מסוגל להתחבר אליהם ולמצוא בהם משמעות. אבל עריכה של חתונה יהודית יותר פרוגרסיבית תאלץ אותי להתפשר לפחות על חלק מהערכים היקרים ללבי. אם תוציאו מהחתונה היהודית את הרב, תשכתבו את הכתובה ואת שבע הברכות ותוציאו גם את אלוהים מהעניין – מה נשאר לכם? ובכן, סעיפים 3-1 ברשימה זו..

7. ילדים, זכויות והחוק

אין סיבה חוקית של ממש להתחתן. אם אדרש לכך, אני יכול למלא טופס ולהיות לידוע-בציבור; סטטוס המוכר על ידי הרשויות ויעניק לי כמעט את כל הזכויות הקבועות בחוק לנשואים, ואני אפילו לא צריך לחתום על כתובה...

8. הכתובה

האם קראתם את הכתובה? הנה שורה אחת לדוגמה: "היי לי לאישה כדת משה וישראל, ואני אעבוד ואכבד אותך, ואתן לך מזונות, ואפרנס אותך, כדרכם של אנשים מישראל שהם עובדים ומכבדים וזנים ומפרנסים את נשותיהם באמת. ואני נותן לך מוהר הבתולות סכום

כלשהו) הראוי לך מן התורה ומזונותייך וכסותך וכל צורךך, ולבא אלייך כדרך כל הארץ. מדובר במסמך סקסיסטי להחריד, אשר עליו נדרשים לחתום שני עדים. כמובן שנשים אינן יכולות לשמש עדות.

9. אשתי, בעלי

המילה "בעל" נרדפת ל"בעלים". בעלי הוא, איפוא, גם ה"בעלים" שלי. בעברית איננו מרבים להשתמש במונח רעייה. המונח המקובל הוא אישה. רעייתי, אם כן, היא האישה שלי. אני מעוניין שאף אחד לא יכנה אותי לעולם "בעלים" של אף אדם.

10. האדרת הזוג

החיים שלי כוללים מספר מערכות יחסים עמוקות ומשמעותיות, והאינטימיות שאני שואף ליצור עם שותפתי לחיים לא צריכה להתפרש כמשהו שבא על חשבון מערכות היחסים שיש לי עם אנשים אחרים. אני מאמין שמערכת היחסים הזוגית משלימה מערכות יחסים אחרות ושמערכות יחסים אחרות משלימות

את מערכת היחסים הזוגית. מדוע שארום מערכת יחסים אחת על פני כל האחרות טקס או חגיגה?

11. סיבות כן להתחתן

אתה מקבל המון מתנות, אתה מקבל המון כסף, זו הזדמנות טובה לפגוש את כל החברים והמשפחה, זה תירוץ טוב להשתכר, זה בשביל ההורים שלך – לא בשבילך, זה משנה את מערכת היחסים שלכם (לטובה), זה מעניק משנה תוקף למחויבות שלכם זה לזו וזה לזה, קוטע את הריכולים, זה בהתאם לנורמות החברתיות וזה מאפשר לנו לגור יחד ולא ב"חטא", ולהוליד ילדים ולתת תוקף רשמי למערכת היחסים שלנו... אינני מקבל אף אחד מהדברים הללו כסיבה מספקת להתחתן.

אנטון מרקס

ברוסיה - נטישת המטרופולין העירוני עבור עתיד בהיר ושיתופי יותר

בעלי המשק החדשים : מהעיר עוברים ליצירת אוטופיה בספר הכפרי

תורגם מכתבתה של אנה נמצובה, כתב-העת Russia Now, 15.11.2010

אלפי אנשי מקצוע רוסיים איבדו את התקווה של חיים טובים יותר העתיד הנראה לעין בעיר. הם לקח את עצמם ליערות בכדי ליצור אוטופיות עצמאיות ללא קשר למדינה. התנועה האקולוגית גדלה בקצב מסחרר בשנים האחרונות.

יבגניי פִּיסְטִינָה הינה רופאה
שבעברה היתה מדענית
חוקרת במכון הרפואי
בנובִּסיפִּירְסק, מתקן
המחקר היוקרתי בעיר
הגדולה ביותר בסיביר. לפני 3
שנים, בעלה, פסנתרן
קונצרטים, סיפר לה על
איזושהי תנועה ירוקה של
פעילים שחיים קצת מחוץ
למפה על שטח אדמה משותף
בערך 75 מיילים צפונה
לנובִּסיפִּירְסק, לאורך גדות
נהר האוב.

בדרום מרכז סיביר מציעה אלטרנטיבה לחיי העיר הקהילה האקולוגית ארץ השפע

"צחקתי על סיפור האגדות שלו אך הוא אמר, 'תני לי לקחת אותך לשם, בכדי שתראי במו עינייך'". היא נזכרת. "זה היה הסיפור על איך הגענו ונשארנו כאן".

פִּיסְטִינָה, בעלה, וילדותיהם בנות ה-7 וה-8 כעת חיים יחד עם 51 משפחות נוספות בקומונת ארץ השפע שגיל חבריה נע בין שנה ל-91 שנה.

בעשור האחרון צצות כפטריות אחר הגשם קהילות נוספות של בעלי משק משותף באיזורים המרוחקים של רוסיה, כולל סיביר. קהילות אלה מושגות אלפי רוסים התרים אחר חיי פשוטים, הכוללים עצמאות וחופש ללא תלות או שליטה של המדינה, ללא סיאוב ושחיתות של העיר הגדולה בשילוב מודעות לקיימות ולטביעת הרגל האקולוגית שלנו בעולם.

מספר "הקהילות האקולוגיות", כפי שהן נקראות ברוסיה, גדלו בצורה דרמטית בעשור האחרון, והתנועה חזרה לכפר מושכת אנשי מקצוע העיפים משחיתות המדינה, הזיהום והצרכנות החדשה והמוגזמת.

אישה תמירה, רזה, עם צמה כהה וארוכה, פִּיסְטִינָה שרה בעודה עוברת ממטלה למטלה במהלך יומה העמוס, בהעמסת ראשי כרוב על המרפסת שלה, בעודה מוזגת דבש בצנצנות עבור החורף, ולבסוף כשהיא צובעת ביצים עם בנותיה, אַנְגִ'לִינָה ופּוֹלִינָה.

"ימאז היום שעברתי לקומונת ארץ השפע, העניין המחודש שלי באומנות, שירה, מדע וחקלאות מעורר אותי כל בוקר", היא אומרת.

לא כולם מוקסמים מהשאיפות הרומנטיות של פעילים אלה. לכנסיה הרוסית האורתודוקסית למשל יש ביקורת על כך שהקומונות הן כתות שמנסות למכור אלילי שקר. וישנם כמה רשויות מקומיות חשדניות במיוחד באזורי הספר הללו שקוראות תיגר על הבקשה של קהילות מסוימות לאחזקה משותפת על משק הבית והאדמה.

פעילים בנושא איכות הסביבה בקומונת ארץ השפע אמרו שהם אינם איום, ושכל בית הינו פתוח לאורחים הרוצים לבקר ולטעום מדבש הקהילה, פשטידות הדלעת, וחלב העיזים המשובח. הם גם מדגישים את ההבדלים בינם לבין הקהילות הדתיות שצצו ברוסיה בערך באותה תקופת זמן.

ממוקמת צפונה לעיר הגדולה קומונת ארץ השפע
נובוסִיבִירֶסק

חקלאות אורגאנית היא חלק מבסיסה של הדיאטה הצמחונית של חברי הקומונה. משפחות כאן אף מאמינות בחינוך ולימוד ביתי, ולכן ילדי הקהילה מתחנכים ע"י חברים בהקהילה שהם מומחים בתחומם. פִּיסְטִינָה, למשל, מלמדת כימיה.

כל משק בית תורם משהו לטובת הכלל של קומונת ארץ השפע, אומרים החברים. משפחת נְלָרִי פּוֹפּוֹב, פיזיקאי לשעבר, עוזרת למצטרפים החדשים לבנות את ביתם בקהילה בצורת בקתות עץ. משפחת

נְאֶדְז'דִינְסֶה שהיו רופאי שיניים, משרתים את הקהילה כאופים מוצלחים. קֶלֶבֶדִינָה אִיבָאנוֹבָה, לשעבר מורה למוסיקה, מפורסמת כעת בשל הבגדים המסורתיים שהיא עושה בעבודת יד. בעלה, לשעבר קצין גבוהה בצבא, עוזר לקהילה במחזור.

"כל חיי, הייתי חלק מהמערכת: בבית הספר, כסטודנט באוניברסיטה, לאחר מכן כקצין נאמן. אבל המערכת התמוטטה והתפרקה מול עיני, הושמדה ע"י שקרנים, גנבים, ע"י מנהלים מושחתים בצורה שערורייתית", אומר דְּמִיטְרִי אִיבָאנוֹב, פה בקומונה מציעים מקום שגרתי ורציונאלי להרבה אנשים שמחפשים ליצור חיים חדשים. "אנחנו כאן בכדי ליצור מודל חברתי של אנשים חופשיים, מקצועיים, בעלי ביטחון עצמי ואינדיבידואלים. ואנו מתרכזים ומתמקדים בהקטנת ההשפעה השלילית שלנו על סביבת כדור הארץ".

זה קשה ומורכב להגיע למספרים מדויקים של כמה רוסים עברו לשממת הספר מהעיר. אבל זה ברור שמספרם הולך וגדל. תריסרי קהילות אקולוגיות צצו והתגלו רק בשנתיים האחרונות בהרי אֶלְטָאי, קֶאָרְלִינָה וגם על הוֹלְגָה.

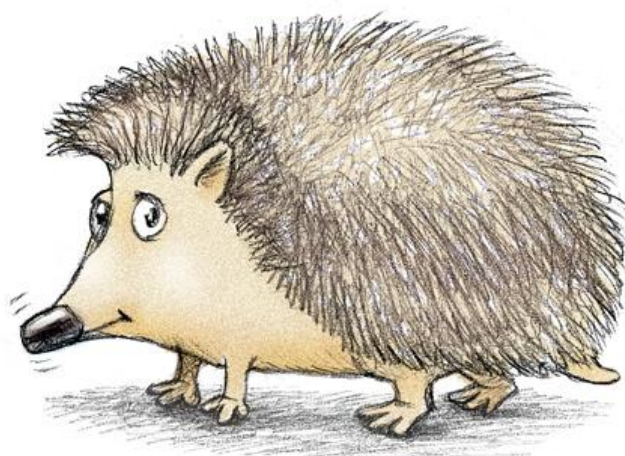
אספקלריה

מין, זוגיות וילדים

לקט קטעים מובחרים מפרסומים שיתופיים

ואחרים בארץ ובחו"ל.

אסף ותרנס: יואל דורקס, קיבוץ פלמ"ח-צובה.

"טעות לעולם חוזרת" אמר הקיפוד וירד בזהירות מהמברשת. קיפי שלנו למד לקח על בשרו שלו, אולם גם אפשר ורצוי ללמוד מניסיונם של אחרים, ולעיתים (נדירות) מניסיון עצמי שלנו, חברות וחברים שחיים יחד בשיתוף, וכבר עשינו לא מעט טעויות. יחד עם זאת יש לנו מה להציע וגם יכולת לייעץ למגוון התצורות האלטרנטיביות הצומחות ברחבי העולם וכל אחד ואחת מנסים להמציא

מחדש את הגלגל. מגיעות אלינו בקשות רבות להדרכה ולייעוץ, בפרט מארצות אסיה ואפריקה ואנו משתדלים להיענות לרובן באמצעות משאבינו המוגבלים.

למטרה נשגבה זו, בתוספת סיכה קטנה לניפוץ בלונים מנופחים יתר על המידה, אנו רוצים להקדיש מדור זה, המתיימר לשאוב השראה מאחיו הבכור בלשון האנגלית, הוא ה"קלאידוסקופ" בחוברת "C.A.L.L." באנגלית.

ניצב מול המראה, ומה ניבט אלי?

פרצוף מכורכם ועצוב, אלללי!

לא יתכן שאלה אכן פנים שלי

ברור שהטעות תלויה אך ורק...בראי!

מכיוון שגיליון זה, מספר 3 של "קול" – מי היה מאמין שנגיע לשלב כה מתקדם! – מוקדש בחלקו הגדול לנושא הקרדינאלי בחיינו (כן כן, גם חשמנים עוסקים בזה) אני הקטן אנסה להשתלב בו. כוונתי כמובן לפוליטיקה....אופס, סליחה, לסקס במשפחה הקיבוצית; שני סוגי פעילות שאוהבים לעסוק בהם הלכה למעשה, אבל בעוד שבתחום הפוליטי יש אצלנו הרבה דיבור ומעט עיבוד, בנושא השני נהפוך הוא, תרתי משמע; ולרוב לא נוהגים לעסוק בו בפרהסיה. מדוע לא, בעצם? מסתבר שרווחת סברה, שאחרת כל אחד היה נעצר ומשיא עצות או מביע דעתו ביחס לביצועים, בתשואות או בשריקות.

אספקלריה

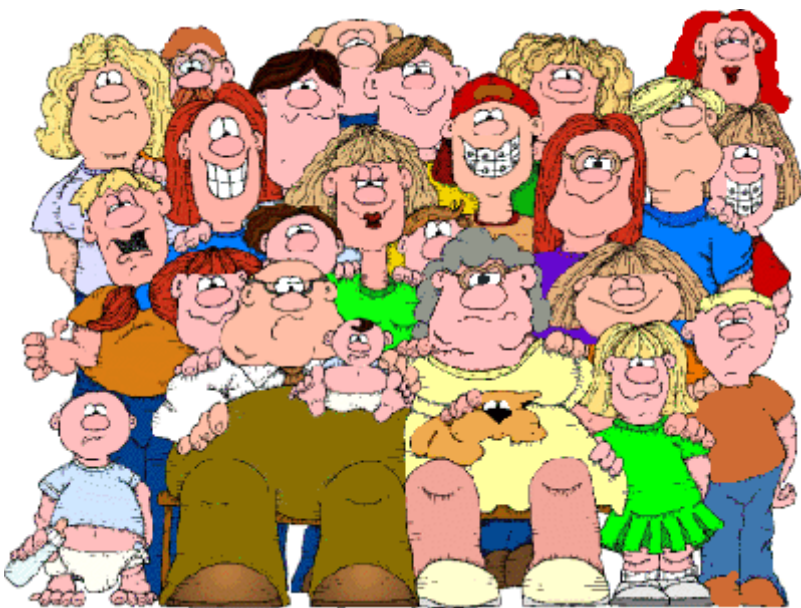
סביר היה להניח, שבחברה בה דנים ומצביעים כמעט על כל דבר, ישוחחו חופשית אודות סוג של פעילות שהיא גם די מהנה, גם סופר-תקשורתית ולעתים אפילו פרודוקטיבית. אלא שאלה וקוץ בה (שוב, תרתי משמע):

קיימת דאגה עמוקה מאפשרות השפעות הרסניות של עיסוק-יתר באותם עינוגים - על המרקם החברתי ההדוק והעדין של הקיבוץ, אשר למרבה ההפתעה נתגלה במרוצת הזמן כמבוסס על יסוד המשפחה הזוגית - באם וכאשר תחדור אלינו חלילה וחס, מה שנהוג לכנות "מתירנות מינית" בחלק המערבי של העולם. על כן דומה שפרויד גבר על מרקס במרבית מקומותינו, בכל הנוגע לעולם המבוגרים, ואילו לצעירים ובפרט בני ובנות

הנעורים מגיע מס שונה: "נסו והתנסו כעת, בטרם שתתחייבו". לכן ניתנת נגישות קלה יחסית לאמצעי מניעה של לפני ושל אחרי, ליועצות, ובמקרה הצורך להפלה דיסקרטית. יחסי מין על בסיס אהבה, קירבה והבנה הם בסדר כל עוד אינם פוגעים בלימודים ובפעילות החברתית, וכל עוד ההורים מעדיפים לעצום עין בלתי מכוונת מ"מעשיהם הטובים" של יוצאי חלציהם.

בגישה זו חל מפנה פתאומי לאחר הנישואים, לפחות במישור המילולי. כעת מוחזרות לפתע הנורמות השמרניות ביותר, כדי לשמור על שקט תעשייתי בחברה הבוגרת. שלא כדוגמת "הימים ההם" של מייסדי הקיבוץ, שדגלו במרי נגד כל נהלי "המעמד הבורגני" והכלילו את הנשים במעגל השיתוף (כך לפחות הם מספרים בתום סדר פסח, אחרי כוס חמישית); ואילו הקיבוץ של ימינו מכיר אמנם בצורך ב"שיוך רכוש פרטי", כולל בן ובת-הזוג; אבל יחד עם זאת, הרבה יותר קל להיפרד או להתגרש כיום, בהעדר השיקול הכלכלי הבולט; ודווקא ובפרט בקיבוץ השיתופי, שמגלה רוחב-לב מפתיע כלפי העוזב והמתגרש.

במרוצת השנים הצטבר אצלי מאגר מרשים של חומר בנושא החביב הנ"ל, אך מפאת אימת העורך והאורך אביא רק כמה דגימות זעירות וזהירות.

"לאחר שנאחזתי במונוגמיה לאורך שנים אחדות, התברר לי עם הגעתי ללוריסטון שמזדמן לי לצאת מזה. לרוע המזל סיכמתי עם המאהב הנוכחי שלי שנישאר מונוגמים. אולם קול דקיק בתוכי לחש לי: כעת תורי לקחת מאהב. תחילה חשתי בדידות וקושי, המאהב שלי היה מנוכר ומבולבל, לא כל כך תמיכתי. בו בזמן חשתי את עונשה של

הקנאה. דומה היה שהעונג של אדם אחד יהפוך מידידת לכאב של זולתו.....סך הכל היו לנו לאחרונה סידרה של מצבים טראומתיים, אשר נגרמו על ידי זוגות המתנסים בחיכוך של הקנאה, ובנוסף אישה אחת שחשה קושי

אספקלריה

אדיר להיפרד מחברה לשעבר. להפוך סקס לידידות אינו עניין של מה בכך. מה אני חשה אודות כל זאת? בעבר חברתי לבני אדם שרצו "לחסל את המשפחה הזוגית", למעשה להפטר מכל ההיבטים הרכושניים של היחסים. לאחר שנים אחדות רובנו תפסנו שלא ניתן לאלץ עצמינו בכוח לשינוי עצמי....."

ומה קורה עם הילדים? "עירוב בריא" זו הגדרתה של מאיקה ל. לגידולו של בן ה-12 שלה במסגרת השיתופית. ומעשה שהיה כך היה: "במשך אחת מגיחותיו הקצרצרות של ג'יברן אל תוך משהו הדומה ל"בית ספר נורמאלי" – באתי לאסוף אותו ביום אחד ונתקלתי בגרסה עמומה ונבוכה במקצת של ילדי, החברותי למדי בדרך כלל. כאשר שאלתי, מה מטריד אותו, הוא מסר לי שהוטל על תלמידי כיתתו מיזם של גניאולוגיה ועליו להביא ליום המחרת אילן משפחתי לכיתה. "תן לי לנחש" אמרתי, תוך שאני חשה גל של השתעשעות מהולה בחמלה "יש לך בעיה לקבוע, את מי לכלול?"

בני ג'יברן גדל בסוג של זירה שבה קווי-החיתוך בין קהילה לבין משפחה היו מעורפלים במקצת, בלשון המעטה. אפילו אם היו מבקשים ממנו פשוט להציג את אחיו, הוריו, הסבים והדודים – נאלץ היה לצייר משהו הדומה לסבך יותר מאשר לאילן. לאביו מרקוז, לדוגמא ניתן להתייחס בדיון או כבן יחיד, או כאחד מבין ארבעה או כאחד מעשרה – תלוי את מי סופרים: האם יש לקחת בחשבון את בני/בנות זוג הנוכחיים של ההורים שלו? או לחילופין, צריך להתייחס אך ורק למערכות יחסים המוכרות רשמית? אם בחרת בראשונה, האם כדאי לנצל את ההזדמנות על מנת לשתף את חבריך לכיתה השביעית בסיפור? מה בנוגע לסיפור על אבא שלו שנהג לבדוק במילון כל מילה גסה שיצאה אי-פעם מפיו – עד שנאלץ לגלות שהביטוי "ממזר" מתאים בעצם לך עצמך? יתר על כן, תזמונו של התרגיל בבית-הספר גרם לג'יברן חיבוטי-נפש מוגברים, כי נמצאתי אז בחודש השמיני עם אחותו אנדה. למרות שאחים למחצה בודאי לא היו נדירים בבית-הספר האלטרנטיבי של ג'יברן, הנסיבות סביב לילד הזה בהחלט היו יוצאות-דופן....

נסיים בקטע מפתיע ביותר, לאו דווקא בתוכן אלא בגלל מקורו – אחד המנהיגים של מה שניתן לכנות תנועה שיתופית דתית-שמרנית: יוהן-קריסטוף ארנולד מה"ברודרהוף" אשר כותב בגיליון 75 של הביטאון "PLOUGH" מה שנחשב עד לא מזמן דברי תועבה – באלו מילים:

"אני מאמין בנישואין כברית בין גבר אחד לאישה אחת. זהו הפירוש האמיתי של משפחה. כפירותיה של נישואין שכאלה נולדים ילדים אל תוך עולמנו, כדי

להבטיח המשכיותה של האנושות. כך היה מאז תחילת הזמנים... חורבנו של מוסד הנישואין גרוע מכל מעשה טרור. בנימה אישית, רעיתי ואני נשואים כבר 44 שנה ונתברכנו ב-8 ילדים ו-43 נכדים... איני יודע מדוע הרימו כל כך הרבה אבק סביב שותפות של בני אותו מין. בשני הצדדים של הויכוח ישנן סתירות וניגודים. כיצד זה קורה שאנשים נבונים מגיבים בפחד ובמתח עד כדי כך, כאשר עולה הנושא הזה לשיחה? זהו ביזבוז זמן גרידא, לרוב כאשר מרבים לדבר על נושא כל שהוא, זהו סימן של חוסר בטחון. משהו כאן לא בסדר, אנחנו עלולים לאבד את התבונה הבריאה שלנו ואת הנימוסים הטובים.... חייבת להיות דרך טובה יותר של חיים משותפים....

יאללה בייבי, מצפה לתגובותיכם על אספקלריה, יואל דורקס, קיבוץ פלמ"ח-צובה

חג פסח כשר ועליו, יואל

אביב העמים עוד מתרחש, פליט 20 שנה עוד מהיותו ילד חוזר לבנות את מדינתו המקבלת עצמאות - לקוח וערוך מתוך עיתון הארץ

28/01/2011

החלוץ מכפר הפליטים רוצה להקים קיבוץ בדרום סודאן

במשך ארבע שנים בנו עמנואל לוגרו ומשפחתו את ביתם בישראל. הוא היה בין הראשונים שביקשו מקלט, אך כשהתברר שארצו עומדת בפני הכרזת עצמאות, החליט לחזור ולהשתתף בבניין המולדת

מאת דנה הרמן, שליחת "הארץ" לדרום סודאן

גיובה. התנועה הקיבוצית גוססת? אל תגידו את זה לעמנואל לוגרו ו. "יש לי חלום", הוא אומר, בעוד הוא יושב בבקתה שלו, ליד עץ אשוח מפלסטיק שהביא אתו הביתה מאילת. הוא מוציא תיק מלא דיאגרמות על מבנה הקיבוץ: "יש לי תוכניות".

לוגרו בן ה-29, איש גבוה ושרירי, מדבר עברית מושלמת במהירות מסחררת, שלא נעדר ממנה סלנג עדכני. הוא היה בין הסודאנים הראשונים שביקשו מקלט בישראל, לאחר שחצו את גבול מצרים עוד בינואר 2006. הוא לא ידע דבר על ישראל, כך הוא אומר, חוץ ממה שקרא בכתבי הקודש. עם כניסתו לישראל, הועבר למתקן המעצר בקציעות, שם שהה במשך תשעה חודשים. לאחר שלוש פניות לבג"ץ, הוא שוחרר והועבר לקיבוץ אילות הסמוך לאילת, שבו בילה ארבע שנים. בקיבוץ עבד בחדר האוכל ובתחזוקה, למד עברית, ניגן בלהקת רוק, ואגב כך, גם רכש אינספור חברים. הוא מספר שכשעזב, ערכו לו החברים מסיבת פרידה ודמעות מילאו את עיניו. "יכולתי להישאר בישראל כל החיים. לא היה חסר לי כלום". עמנואל אוהב את הקיבוץ, אוהב בלי מליצות. אשתו שרה, שאותה פגש במחנה פליטים במצרים, מרגישה כמוהו. היא מתגעגעת לחבריה לעבודה במלון מג'יק סאנרייז באילת. סינדי, בתם הבכורה בת התשע, שנולדה במחנה בחארטום, מתגעגעת לחבריה לכיתה ביטבתה. היא מוציאה תעודת בית ספר וקוראת בקול רם בעברית: "תלמידה מצטיינת וילדה טובה". אחיה הקטנים כבר שמעו זאת לא אחת.

משפחת לוגרו אוהבת את ישראל, אך כשהתברר שמולדתה צפויה להכריז על עצמאות, החליטה לחזור לדרום סודאן. "בסופו של דבר זה הבית שלנו", מסביר לוגרו לבנו הצעיר, שנולד בבית חולים יוספטל באילת ויושב עכשיו בחיקו. "אנחנו עומדים להיות מדינה עצמאית ויש לנו מה לעשות כאן". למשל, להקים קיבוץ. "ולמה לא?", שואל עמנואל. "יש לנו אדמה, יש לנו גשם, יש לנו אנשים. הקיבוץ יאחד אותנו ויקדם אותנו בדיוק כפי שהיהודים מאירופה התכנסו יחד כדי להתפלל, לאכול, לעבוד ולפתח את ארצם. יש בכלל דרך טובה יותר מאשר הקיבוץ? אני שואל אותך". עמנואל עזב את ישראל באפריל האחרון עם קבוצה של כ-50 איש. עוד לפני חזרתו יצר קשר עם האנשים בגיובה וסיפר להם על הרעיון הזה שלו. שרה חזרה שנה לפניו עם קבוצה קטנה של עשרה אנשים כדי לסלול את הדרך. עד מהרה קבע פגישה עם שר החקלאות

אמנואל לוגרו עם אשתו, שרה

המקומי, שלדברי עמנואל גילה התלהבות רבה בנוגע לתוכנית להקים קיבוץ. דודו של עמנואל הציע חלקת אדמה השייכת לשבט והבנק הסכים לתת להם הלוואה. כל מה שנדרש לו עכשיו הוא כ-30 משפחות שירצו להתכנס יחד וליצור את "דגניה א' תוצרת סודאן". העובדה שסודאן, בדומה למדינות רבות באפריקה, היא חברה שבטית, הבנויה על רשתות של קשרי משפחה נרחבים, אינה מרתיעה אותו. גם אם שיתוף הפעולה עם אנשים מחוץ למשפחה או לשבט אינו דבר מקובל - "אנחנו מדברים על מודל חדש", הוא אומר. ומה לגבי העובדה שבדרום סודאן אין שום גידולים חקלאיים? "נתחיל בגידול מנגו ופפאיה". גם אם לרוב האנשים אין כסף להשקיע ואינם מורגלים באתיקה של עבודה מאורגנת - "על כל זה אפשר להתגבר". לכל בעיה יש פתרון לדעתו של החלוץ האופטימי הזה.

אלפים חוזרים הביתה

עמנואל, שנפרד ממשפחתו ונמלט מדרום סודאן כשהיה בן שמונה, אינו הפליט היחיד שחוזר הביתה בימים אלה.

לאור העצמאות הקרבה, עשרות אלפי דרום סודאנים שברחו מעשרות שנים של מלחמת אזרחים עקובה מדם והתפזרו ברחבי העולם, עושים את דרכם חזרה. מדובר בחבורה לא אחידה. יש ששהו במחנות פליטים באוגנדה וקניה וכבר אינם יודעים מילה בערבית. אחרים למדו לרקוד סלסה בקובה. אחרים היו עצורים בצפון סודאן. כמה מהם עברו אימונים צבאיים בלוב. חלקם עבדו כאחים ואחיות בבתי חולים באוסטרליה, אחרים היו לנוודים באתיופיה. וישנם כאלה, כמו עמנואל, שגרו בקיבוץ. "לחוזרים יש הרבה מה להציע לנו", אומר אלייג'ה מין, עובד מדינה. בחודש שעבר נסע לאסוף את אחיו הצעיר גורדון משדה התעופה. הם נפגשו לאחר 18 שנים שלא התראו, שכן משפחתם נקרעה לגזרים בגלל המלחמה האינסופית. "החלום הראשון שלי היה ללמוד משפטים באוניברסיטת תל אביב ואפילו חסכתי כסף - אבל כשגיליתי שאצטרך לשלם 21 אלף ש"ח לשנת מכינה, הבנתי שלא אוכל לשלם על הלימודים", אומר עמנואל. "לכן החלטתי לחזור לחלום השני שלי - לחיות בקיבוץ. אף אחד לא הכריח אותי לעשות את זה".

מימין: סינדי ואחיה הקטנים, לגורו וברסה יאוסה, קוראים ספר בעברית בבייתם בדרום

בתגובה לטענות שלפיהן ארגון ICEJ איים על פליטים כדי שיסכימו לחזור לארצם, מציין עמנואל שהוא לא צריך שיגידו לו שיש אנשים בישראל שלא רוצים שיישאר שם: "אלי ישי אמר שאנחנו מביאים אתנו איידס ושפעת חזירים". ואולם כפי שהיו ישראלים שאמרו לו שיחזרו הביתה, היו גם אחרים - לדבריו, רבים יותר - שגרמו לו להרגיש בבית. הוא עדיין מדבר בקביעות עם חבריו בקיבוץ, ומפציץ אותם בשאלות על חיי שיתוף, בעודו מפלס דרך בנבכי הביורוקרטיה החדשה הצומחת כאן. הוא מקווה שבעתיד הם יוכלו לבוא לכאן להושיט יד, או אולי הוא ישוב לביקור.

"תקים קיבוץ ונבוא"

חבריו הסודאנים של עמנואל, שנשארו בישראל, מדברים על אפשרות שיצטרפו אליו, אך רובם מהססים. "תקים את הקיבוץ ואז נבוא", הם אומרים. גם חבריו של גורדון בתל אביב לא ממהרים לכאן ואולם לדבריו הם משתעשעים ברעיון. "הם מתקשרים אלי ומתעניינים במצב. אני אומר להם שאנחנו כמו ישראל ב-48'. אנחנו עומדים לקבל מדינה חדשה. אנחנו צריכים לחזור ולעזור למדינה שלנו". עמנואל אינו מוטרד מהססנותם של אחרים ואינו נרתע מהמכשולים בשטח כאן. "אני מאמין במה שאני עושה ויש לי סבלנות", הוא אומר. במקביל, כדי להתפרנס, יש באמתחתו כמה תוכניות. למשל, ללמד עברית. "למה לא? זו אחלה שפה", הוא אומר. למעשה הוא כבר מנהל משא ומתן עם אוניברסיטת ג'ובה על אפשרות שיתחיל ללמד בסמסטר הבא. ועם זאת, הוא לא שוכח אף לא לרגע את המטרה העיקרית שלו. "כל עוד אני חי, אפעל כדי לבנות את הקיבוץ הזה", הוא מסכם ומוסיף בקריצת עין ובחיוך גדול: "כמו שאומרים, אם תרצו, אין זו אגדה".

באילות מתקשים להיפרד: "כמו אח שעזב"

בקיבוץ אילות חשים בחסרונם של החבר הוותיק עמנואל לגורו, שהפך לבן בית, וזוכרים היטב את חלומם על הקמת קיבוץ בסודאן. חלקם הופתעו לשמוע השבוע על רצינות כוונותיו: "הוא תמיד אמר שביום שייגמרו המלחמות הוא יחזור לשם ודיבר על עניין הקיבוץ, אך לא חשבתי שהוא באמת יפעל לזה", אומרת גוני ליבראד, שמשפחתה אימצה את עמנואל. "הוא היה מהגרעין הראשוני שהגיע לכאן, לכן כולם התחברו אליו. אחי לימד אותנו לנגן על גיטרה, אמי לימדה את סינדי לשחות. הם היו חלק מהמשפחה". לגורו היה בין 18 הסודאנים הראשונים שבאו לישראל בשנת 2006 והוצאו ממתקן קציעות לקיבוץ אילות, לבקשת מזכיר הקיבוץ רוז'ה פולצ'יק. אחרי כחצי שנה הוסב בית ההארחה "נוף אילות" לכפר הסודאנים, כפר עובדים של מלוות אילת שכלל בשיאו 355 אנשים. רקפת גורן, מנהלת הכפר וחברה קרובה של לגורו בקיבוץ, נזכרת באותם ימים: "קיבלנו את כולם, נתנו להם בתים ושיבצנו אותם בעבודה בנוי, בגן ירק, בחדר האוכל - שם עבד עמנואל. הוא התבלט מאוד, ובמקביל סייע בהקמת המקום מבחינת הכרת הצרכים. כך המקום הפך לכפר עם משפחות, שכולל פעוטון בית ספר וכנסייה". לגורו ביקש לעבוד בנוף אילות, וכך הפך ליד ימינה של גורן. היום היא מגדירה עצמה כמי שאיבדה אח. השניים רקמו יחד את רעיון הקמת הקיבוץ בסודאן: "הוא עבד אתי כמתרגם, איש הנוי, לימד אותי רבות על התרבות הסודאנית - איך הם חושבים, כיצד לגשת אליהם. הוא סיפר לי המון על דרום סודאן. אמרתי לו באחד הימים: 'יש כאן קבוצה שאוהבת את חיי הקיבוץ, אולי כשיהיה שלום אגיע לשם ונקים קיבוץ'. דיברנו על זה הרבה והנה זה בדרך לקרום עוד וגידים. כרגע אני בהמתנה להכרזה על מדינה, ואז אוכל לטוס לשם". היום מונה הכפר 193 איש בלבד. "הם היו תוספת מבורכת לקיבוץ, ועמנואל השתלב כאן בצורה יפה וכך כל הסודאנים. זו תחושה של אח שעזב ואני לא יודעת מתי אראה אותו שוב".

זומרה נורו

באתיופיה הקהילה השוויונית משגשגת
מאת נטלי אורנשטיין, Newsdesk.org

02/11/10

גן עדן לנשים

מתרפקת לה בספר הכפרי באיזור דיבאב גונדר

באתיופיה מתקיימת לה אֶוֹרָה אֶמְבָּה (Awra)

(Amba), קהילה קטנה ואוטופית, בה גברים מבשלים

וקיום מצוות הוא טאבו.

זומרה נורו בן ה-63, מקדם וותיק בפועל של שוויון

מגדרי וחופש דת, הקים את הקהילה בשנות ה-80 של

המאה הקודמת. כילד, נורו היה סקפטי באי השוויון שהבחין בו על בסיס יום יומי. "אמי היתה מתעוררת הרבה

לפני עלות החמה והחלה לטחון את התבואה", הוא אומר בדיווח הבא לקדם עזרה ופעולה באתיופיה. "אבי

מעולם לא עזר לה. הוא העדיף לישון עד הבוקר המאוחר. אני העליתי שאלות ופקפקתי למה המצב הזה מתקיים

אך לאף אחד לא היתה את התשובה. המשכתי לחקור ולבדוק את המנהגים הבלתי קבילים הללו שלאף אחד לא

היתה תשובה למה הם מתקיימים".

באֶוֹרָה אֶמְבָּה, שכיום מתגאה ב-400 חברים וברשימת המתנה מאוד ארוכה, העבודה מתחלקת בצורה שוויונית

בין התושבים, גברים ונשים כאחד. שני המינים מתעסקים במטלות שלרוב מיוחסות למגדר מסויים, למשל

לחרוש שדות או לגדל ולדאוג לילדים. כל חבר-תושב הינו חלק מוועדת הפיתוח, או מאחת מ-9 תת הוועדות

הקיימות שמתמקדות בנושא מסויים, למשל חינוך, דאגה למבוגרים, חקלאות וכו'.

"הקהילה הזו היא גן עדן לנשים", אומרת חברת אֶוֹרָה אֶמְבָּה פְּנִיטָה אֶדֶס בדיווח של IPS Institute of

Studies (Policy). פְּנִיטָה התחתנה בגיל 13, לפני שאתיופיה הכריזה על גיל מינימום לנישואין כגיל 18 בשנת

2005. למרות שהחוק הלאומי היחסית עכשווי הזה הרבה פעמים מוזנח ולא נאכף באיזורים אחרים של המדינה,

באֶוֹרָה אֶמְבָּה ישנו גיל מינימום לנישואין מגיל 19 לנשים ו-20 לגברים מאז הקמתה.

בנוסף לזאת, מוענקת לנשות אֶוֹרָה אֶמְבָּה חופשת לידה של 3 חודשים ואלימות בתוך המשפחה היא איסור חמור.

בשאר האומה השחתה של איברי המין הנשי ואלימות משפחתית הן תופעות רווחות ושכיחות.

"הגברים שלנו לא מדכאים אותנו ואנו כוננו מסורת של תיקון טעויות האחר על יסוד השיחה והדיון", אמרה

חברת הקהילה לאגודת הסטודנטים באתיופיה.

קיום מצוות הדת גם כן מנוהלות בצורה לא

קונוונציונאלית. למרות שאתיופיה היא אומה

מאוד דתית, וכל חברי הקהילה בעבר היו מקיימי

מצוות נוצרים אורתודוכסים או מוסלמים,

סגידה ופולחן הוצאו מחוץ לחוק בקומונה.

"חשבתי לעצמי, למה לא לעשות משפחה אחת?"

אומר נורו, שגדל כמוסלמי. "יש אל אחד. אז למה

לא להתאחד? הגינות, יושר ואהבה לשאר בני

האדם זו האמונה והדת שלנו". חברי הקהילה הסבירו שהם מאמינים שהאל רוצה שהם ישקיעו את האנרגיה

שלהם ביצירת חברה צודקת ואנושית, במקום שישקיעו בפולחן.

נורו, שמשמעות שמו היא "אב הכפר", נזכר שילד הוכה על ידי הוריו כאשר אכל בשר בבית חברו הנוצרי.

גברים ונשים טווים ואורגים יחד

למרות שבתחילת הדרך היו רק 19 חברים בקהילה כאשר נורו ייסד אותה, כיום זו קהילה משגשגת שזוכה להערכה עולמית בשנים האחרונות. הקהילה היתה הנושא העיקרי של כמה סרטים דוקומנטריים שנעשו לאחרונה.

"אני מתייחס לקהילה כמודל עבור הקהילה הבין לאומית כדוגמא כיצד צריך לטפל בענייני מגדר", אמר שגריר האיחוד האירופי באתיופיה טים קלארק בדוח של הקהילה הנוצרית מדעית. "ברחבי אפריקה לא נתקלתי בדבר כזה – למעשה גם לא בשאר העולם. אני משתמש בזה בכדי לעורר השראה במשרד שלי כאן שאחראי על הסדרה מגדרית והעצמת נשים".

"אנשים אלו פיתחו ערכים משל עצמם ואנו יודעים שכל החברים מקיימים את הערכים הללו מרצונם החופשי", אמר קלארק ג'וני, דובר מהלשכה לענייני נשים באיזור מדינת אַמְהָרָה.

למרות שההצלחה החברתית של הקהילה ניכרת, היא קיבלה את מנת חלקה בעוני שהינו מגיפה באיזורים כפריים אלו. מכיוון שרוב 43 הדונמים שלהם הם על אדמה עקרה ולא פורייה, חברי הקהילה לא יכולים להתפרנס מחקלאות. במקום זה הם מוכרים אביזרים שהם רוקמים ואורגים בשיטות ומכונות מסורתיות ומודרניות.

ישנה גם תרומה שקיבלו של 3 מכונות טחינה של גרעינים, שמהוות הכנסה נוספת.

אריגה ורקמה לרוב מיוחסות לנשים ממעמד נמוך באתיופיה, אך כאן גברים ונשים עובדים יחד בעיסוק זה. נורו מדגיש את החשיבות של עבודה פיזית הדורשת מיומנויות שונות בעוד מקפידים שכל חבר קהילה ילמד גם כן קרוא וכתוב, למרות שמעולם לא ידע לעשות זאת קודם לכן.

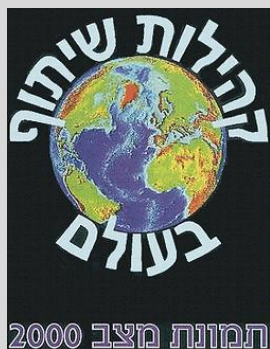
התושבים מקווים לגייס כספים בכדי להתקין מערכת ביוב, לסלול כבישים ובכדי להגדיל את הקהילה. בינתיים כל אחד יכול לסייר בקהילה.

"נשביתי לחלוטין בביקור שלי בקהילה", אומר קלארק.

*ואנחנו פה ממערכת קול ומשולחן הקומונות הבינלאומי - יכולים רק לאחל להם בהצלחה, ולבקש מהבא בתור שמגיע לשם לביקור רשמיים, תמונות וחוויות.

גם אתם רוצים לטייל בעולם?

למה לא לשלב את אהבתכם לחקר מרחבים חדשים, לסוציאליזם ולאדם. המלצה חמה מניסיון אישי, שילוב סיור, ביקור או התנדבות בקהילה שיתופית בטיול שלכם בחו"ל יכולה להיות בדיוק החוויה המרנינה שתעשה לכם את הטיול ותשאיר לכם חשק לעוד. אנו ממליצים בחום להשתמש בנו בשביל המלצות, או לחפש באתרנו, וכמובן שאפשר ורצוי להצטייד באחד או ארבעת העלונים המצוינים שמתומצתים היטב וכתובים בצורה מרתקת עם קצת הומור, כמו מדריך טיולים מוצלח. הלו אלה החוברות של "קהילות שיתוף בעולם". ב-2003 יצאו עלונים אלו לאור בעריכתו של אליהו רגב, ייעוצו המדעי של יעקב עובד, ותמיכתם של יד טבנקין ושולחן הקומונות הבינלאומי. שלושת החוברות הראשונות מתמקדות ביבשות השונות, והרביעית שבעיני היא גולת הכותרת, מוסיפה על קהילות שיתוף ומיזמי שיתוף רחבי היקף.

אפשר להפליג בקלות בקריאה בין התמונות של כל הקומונות - בהחלט פוקח עיניים, מעורר השראה וממש עושה חשק לטייל. ובכל מקרה, הרבה מאוד פעמים יותר מעניין לפגוש קהילה מרתקת מאשר לטפס על עוד הר או לעברו בעוד קניון...

יותר זול ממנת שווארמה! רק 15 ₪ לחוברת. בהחלט מומלץ לספריה של כל מהפכן וחובב קהילות שיתופיות.

העולם משתנה ללא הרף, לכן נשמח לשמוע על סיורכם ורשמכם מהביקורים והחוויות בקהילות השונות.

יז טבנקין
סמינר אפעל
רחת אפעל
52960 ישראל

קול

<http://www.communa.org.il>

הוצאת "קול" בעברית היא בסיוע עמותת צל התמר ע.ה.